

dictus est Epíphanes, et ómnia devastásset, et multos qui tunc erant, a pátriis institútis resilire cogísset; permansérunt illæsi ab illis tentatióibus.

R. Impetum inimicórum ne timuéritis : mémoires estóte, quómodo salvi facti sunt patres nostri : * Et nunc clamémus in cœlum, et miserébitur nostri Deus noster. **V.** Meméntóte mirabilium ejus, quæ fecit Pharaóni, et exercítui ejus in Mari rubro. — Et nunc.

Lectio v.

ET quando grave quidem bellum ingruébat, nec quidquam possent fácere quod prodésset, se abscondébant : nam hoc quoque fecérunt Apóstoli. Non enim semper apparentes in média irruébant perícula, sed nonnúnquam et fugiéntes, et laténtes secedébant. Postquam autem parum respirárunt, tamquam generósi quidam cátuli ex antris exsiliéntes, et e látebris emergéntes, statuérunt non se ámplius solos serváre, sed étiam álios quoscúmque possent : et civitátem et omnem regiómem obeúntes, collegérunt quotquot

invenérunt adhuc sanos et íntegros : et multos étiam qui laborábant et corrúpti erant, in statum prístinum redegérunt, eis persuadéntes redire ad legem pátriam.

R. Congregátæ sunt Gentes in multítudine, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus : * Dómine Deus, ad te sunt óculi nostri, ne pereámus. **V.** Tu scis quæ cogítant in nos : quómodo poterimus subsistere ante faciém illórum, nisi tu adjuves nos? — Dómine.

Lectio vi.

DEum enim dicébant esse benígnum et cleméntem, nec unquam adímere salutem, quæ proficiscitur ex pœniténtia. Hæc autem dicéntes, habuérunt deléctum fortissimórum virórum. Non enim pro uxóribus, liberis, et ancíllis, patriæque eversione et captivitate, sed pro lege et pátria república pugnábant. Eórum autem dux erat Deus. Cum ergo áciem dirigerent, et suas ánimas prodígerent, fundébant adversários, non armis fidéntes, sed loco omnis armatúræ, pugnae causam suffícere du-

céntes. Ad bellum autem eúntes non tragœdias excitábant, non pæána canébant, sicut nonnúllo faciunt : non adscivérunt tibícines, ut fit in áliis castris : sed Dei supérne auxiliium invocábant, ut adésset, opem ferret, et manum præberet, propter quem bellum gerébant, pro cujus glória decertábant.

R. Tua est poténtia, tuum regnum Dómine : tu es super omnes gentes : * Da pacem Dómine in diébus nostris. **V.** Créator ómnium Deus, terríbilis et fortis, justus et miséricors. — Da pacem. Glória Patri. Da pacem.

R. vij. Refúlsit sol in clypeos áureos, et resplenduérent montes ab eis : * Et fortitúdo Géntium dissipáta est. **V.** Erat enim exercítus magnus valde, et fortis : et appropriávit Judas, et exercítus ejus in prælio. — Et fortitúdo.

R. viij. Duo Séraphim clamábant alter ad áltérum : * Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus Sábaoth : * Plena est omnis terra glória ejus. **V.** Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater,

Verbum, et Spíritus sanctus : et hi tres unum sunt. — Sanctus. Glória Patri. Plena est.

FERIA SECUNDA.

De libro secúndo Machabéorum.

Lectio j.

Cap. ij.

INvenitur autem in descriptionibus Jeremiæ Prophætæ, quod jussit eos ignem accipere qui transmigrábant : ut significátum est, et ut mandávit transmigráti. Et dedit illis legem ne oblivisceréntur præcepta Dómini, et ut non exerrarent méntibus vidéntes simulácula áurea, et argéntea, et ornámata eórum. Et ália hujusmodi dicens, hortabátur ne legem amoverent a corde suo.

R. Dixit Judas. 227.

Lectio ij.

ERat autem in ipsa scriptúra, quómodo tabernáculum, et arcam jussit Prophéta divíno responso ad se facto comitari secum, úsque quo éxiit in montem, in quo Móyses ascendit, et vidit Dei hereditátem. Et véniens ibi Jeremiás invenit locum spelúncæ : et tabernácu-

lum, et arcam, et altare incénsi intulit illuc, et ostium obstrúxit. Et accesserunt quidam simul, qui sequebantur, ut notarent sibi locum : et non potuerunt invenire.

℞. Ornavérunt. 228.

Lectio iij.

UT autem cognóvit Jeremias, culpans illos, dixit : Quod ignótus erit locus, donec cóngreget Deus congregatióem pópuli, et propitius fiat : et tunc Dóminus osténdet hæc, et apparébit majestas Dómini, et nubes erit, sicut et Móysi manifestabátur, et sicut cum Sálomon pétiit ut locus sanctificaretur magno Deo, manifestabat hæc. Magnifice etenim sapiéntiam tractabat : et ut sapiéntiam habens, obtulit sacrificium dedicatiónis, et consummationis templi.

℞. In hymnis. 228.

FERIA TERTIA.

De libro secúndo Machabæorum.

Lectio j. **Cap. iij.**

MGitur cum sancta civitas habitaretur in omni pace, leges étiam adhuc óptime custodiréntur, propter

Oniæ pontíficis pietátem, et ánimos ódio habéntes mala, siébat ut et ipsi reges, et príncipes locum summo honóre dignum dúcerent, et templum máximis munéribus illustrarent : ita ut Seleucus Asiæ rex de redítibus suis præstáret omnes sumptus ad ministérium sacrificiórum pertinéntes. Simon autem de tribu Bénjamin præpósitus templi constitútus, contendébat, obsisténte sibi príncipe sacerdotum, iniquum áliquid in civitate molíri.

℞. Hic est. 228.

Lectio ij.

SED cum vincere Oniam non posset, venit ad Apollónium Tharsææ filium, qui eo témpore erat dux Cœlesyriæ, et Phœnicis : et nuntiávit ei, pecúniis innumerábilibus plenum esse aerárium Jerosólymis, et commúnes cópias imménsas esse, quæ non pértinent ad ratiónem sacrificiórum : esse autem possibile sub potestáte regis cádere univérse. Cumque retulisset ad regem Apollónius de pecúniis, quæ delátæ erant, ille accítum Heliodórum, qui erat super ne-

gótia ejus, misit cum mandátis, ut prædictam pecúniam transportáret. Statímque Heliodórus iter est aggressus, spécie quidem quasi per Cœlesyriam, et Phœnicem civitates esset peragráturus, revéra autem regis propósitum perfectúrus.

℞. Tu Dómine. 229.

Lectio iij.

SED, cum venisset Jerosólymam, et benigne a summo sacerdote in civitate esset excéptus, narrávit de dato indicio pecuniárum : et, cujus rei grátia adéset, apéruit : interrogábat autem, si vere hæc ita essent. Tunc summus sacerdos osténdit depósita esse hæc, et victuália viduárum, et pupillórum : quædam vero esse Hircáni Tobíæ viri valde eminentis, in his, quæ detúlerat impius Simon : univérse autem argénti talénta esse quadringénta, et auri ducénta. Décipi vero eos, qui credidissent loco, et templo, quod per univérsum mundum honorátur, pro sui veneratióne, et sanctitate omnino impossíbile esse.

℞. Aperi óculos. 229.

FERIA QUARTA.

De libro secúndo Machabæorum.

Lectio j. **Cap. iij. d**

Eliodórus autem, quod decreverat, perficiébat eodem loco ipse cum satellítibus circa aerárium præsens. Sed spíritus omnipoténtis Dei magnam fecit suæ ostensiónis evidéntiam, ita ut omnes, qui ausi fuerant parére ei, ruéntes Dei virtúte, in dissolutiόνem, et formidinem converteréntur. Appáruit enim illis quidam equus terribilem habens sessórem, óptimis operiméntis adornátus : isque cum ímpetu Heliodóro prióres calces elisit. Qui autem ei sedébat, videbátur arma habére áurea.

℞. Refúlsit sol. 230.

Lectio ij.

ALii étiam apparuerunt duo júvenes virtúte decóri, óptimi glória, speciosíque amíctu : qui circumsteterunt eum, et ex utrâque parte flagellábant, sine intermissiône multis plagis verberántes. Súbito autem Heliodórus cóncidit in terram, eúmque multa calígine cir-

cumfúsum rapuérunt, atque in sella gestatória pósito eiecérunt. Et is, qui cum multis cursóribus, et satellítibus prædictum ingressus est ærarium, portabátur nullo sibi auxiliú ferente, manifestá Dei cógnita virtúte. Et ille quidem per divinam virtútem jacébat mutus, atque omni spe et salúte privátus.

℞. Ornavérunt. 230.

Leectio iij.

Considerans autem summus sacerdos ne forte rex suspicaretur malítiam áliquam ex Judæis circa Heliódorum consummátam, obtulit pro salúte viri hóstiam salutárem. Cumque summus sacerdos exoráret, iidem júvenes eisdem véstibus amícti, astántes Heliódoro, dixerunt : Oniá sacerdoti grátias age, nam propter eum Dóminus tibi vitam donávit. Tu autem a Deo flagellátus, núntia ómnibus magnália Dei, et potestátem. Et his dictis, non comparuérunt.

℞. In hymnis. 230.

FERIA QUINTA.

Si hæc Hebdomada fuerit ultima Octobris, in tribus sequentibus diebus le-

guntur Lectiones Dominicæ v. et Feriæ ij. et iij. ejusdem Hebdomadæ, qui si fuerint impediti, eo anno omittantur illæ Lectiones, quæ his diebus legi non possunt. Si vero in sequenti Hebdomada hæc Lectiones in suis Feriis legi non possint, ponantur in sequentibus Feriis ejusdem Hebdomadæ juxta ordinem historiæ et martyrii Machabæorum.
De libro secúndo Machabæorum.

Leectio j. Cap. iv.

Simon autem prædictus pecuniarum, et patriæ delátor, male loquebátur de Oniá, tamquam ipse Heliódorum instigasset ad hæc, et ipse fuisset incénitor malórum : provisóremque civitátis, ac defensórem gentis suæ, et æmulatórem legis Dei audébat insidiatórem regni dicere. Sed, cum inimicitia in tantum procederent, ut étiam per quosdam Simónis necessariis homicidia fierent : considerans Oniás periculum contentiónis, et Apollónium insanire, útpote ducem Cœlesyriæ, et Phœnicis, ad augéndam malí-

tiam Simónis, ad regem secontulit, non ut civium accusátor, sed commúnem utilitátem apud semetipsum univérsæ multitudini considerans.

℞. Adapériat. 252.

Leectio ij.

Vidébat enim sine regáli providéntia impossibile esse pacem rebus dari, nec Simónem posse cessáre a stultítia sua. Sed post Seleuci vitæ excessum, cum suscepisset regnum Antiochus, qui Nóbilis appellabátur, ambiébat Iáson frater Oniæ summum sacerdotium : ádito rege, promittens ei argénti talénta trecénta sexagínta, et ex redítibus áliis talénta octogínta, super hæc promittébat et ália centum quinquagínta, si potestáti ejus concederétur gymnásium, et ephébiám sibi constitúere, et eos, qui in Jerosólymis erant, Antiochénos scribere.

℞. Exáudiat. 253.

Leectio iij.

Quod cum rex annúisset, et obtinúisset principátum, statim ad Gentílem ritum contribúles suos transférre cœpit. Et amótiis his, quæ huma-

nitátis causa Judæis a régibus fúerant constitúta, per Joánnem patrem Eupólemi, qui apud Romános de amicitia, et societáte functus est legatióne legítima, civium jura destitúens, prava institúta sanciebat.

℞. Congregáti. 253.

FERIA SEXTA.

De libro secúndo Machabæorum.

Leectio j. Cap. v.

Sodem témpore Antiochus secúndam perfectionem parávit in Ægyptum. Contíggit autem per univérsam Jerosolymórum civitátem vidéri diébus quadragínta per áera équites discurrentes, aurátas stolas habéntes, et hastis, quasi cohórtes, armátos, et cursus equórum per órdenes digéstos, et congressiónes fieri cóminus, et scutorum motus, et galeatorum multitudinem gládiis districtis, et telórum jactus, et aureórum armorum splendórem, omnisque géneris loricarum. Quaprópter omnes rogábant in bonum monstra converti.

℞. Impetum. 254.

Lectio ij.

SED cum falsus rumor exisset, tamquam vita excessisset Antiochus, assumptis Iáson non minus mille viris, repente aggressus est civitatem: et civibus ad murum convolantibus ad ultimum apprehensa civitate, Meneláus fugit in arcem: Iáson vero non parcébat in cæde civibus suis, nec cogitabat prosperitatem adversum cognatos malum esse maximum, arbitrans hostium et non civium se trophæa capturum. Et principatum quidem non obtinuit, finem vero insidiarum suarum confusionem accepit, et profugus iterum abiit in Ammaniten.

℞. Congregatæ. 254.

Lectio iij.

AD ultimum, in exitium sui conclusus ab Aréta Arabum tyranno, fugiens de civitate in civitatem, omnibus odiosus, ut refuga legum, et execrabilis, ut patriæ et civium hostis, in Ægyptum extrusus est: et qui multos de patria sua expulerat, peregre periit, Lacedæmonas profectus, quasi pro cognatione ibi

refugium habiturus: et qui insepultos multos abjecerat, ipse et illamentatus, et insepultus abjicitur, sepultura neque peregrina usus, neque patrio sepulcro participans.

℞. Tua est. 255.

SABBATO.

De libro secundo Machabæorum.

Lectio j.**Cap. vj.**

SED non post multum temporis misit rex Antiochus senem quemdam Antiochenum, qui compelleret Judæos ut se transferrent a patriis et Dei legibus: contaminare etiam quod in Jerosolymis erat templum, et cognominare Jovis Olympii: et in Garizim, prout erant hi, qui locum inhabitabant, Jovis hospitalis. Péssima autem et universis gravis erat malorum incursio: nam templum luxuria, et commessationibus Gentium erat plenum, et scortantium cum meretricibus: sacratisque ædibus mulieres se ultro ingerébant, intro ferentes ea, quæ non licebat.

℞. Refulsit sol in clypeos. 230.

Lectio ij.

ALtäre etiam plenum erat illicitis, quæ legibus prohibebantur. Neque autem sabbata custodiebantur, neque dies sollemnes patrii servabantur, nec simpliciter Judæum se esse quisquam confitebatur. Ducebantur autem cum amara necessitate in die natalis regis ad sacrificia: et, cum Liberi sacra celebrarentur, cogebantur hédéra coronati Libero circuire. Decretum autem exiit in proximas Gentilium civitates, suggerentibus Ptolemæis, ut pari modo et ipsi adversus Judæos agerent, ut sacrificarent: eos autem, qui nolent transire ad instituta Gentium, interficerent: erat ergo videre miseriam.

℞. Ornavérunt. 230.

Lectio iij.

DUÆ enim mulieres delatæ sunt natos suos circumcidisse: quas, infantibus ad úbera suspensis, cum publice per civitatem circumduxissent, per muros præcipitavérunt. Alii vero, ad proximas coeuntes speluncas, et latenter sabbati diem celebrantes, cum indicati

essent Philippo, flammis succénsi sunt, eo quod verebantur propter religionem et observantiam, manu sibimet auxilium ferre. Obsecro autem eos, qui hunc librum lecturi sunt, ne abhorrescant propter adversos casus, sed reputent, ea, quæ accidérunt, non ad interitum, sed ad correptionem esse generis nostri.

℞. In hymnis. 230.

SABBATO

ante Dominicam V. Octobris, nisi sit dimittenda, quia hæc proximior sit Kalendis Novembris.

Ad Magnif. Aña. Tua est poténtia, * tuum regnum Dómine, tu es super omnes gentes: da pacem Dómine in diébus nostris.
℞. Vespertina oratio.

DOMIN. V. OCTOBRIS.

In I. Nocturno.

De libro secundo Machabæorum.

Lectio j.**Cap. vj. d**

IGitur Eleázarus unus de primoribus Scribarum, vir ætate provectus, et vultu decorus, aperto ore hians compellebatur carnem porcinam manducare. At

ille gloriosissimam mortem magis quam odibilem vitam complectens, voluntarie præibat ad supplicium. Intuens autem, quemadmodum oporteret accedere, patienter sustinens, destinavit non admittere illicita propter vitæ amorem. Hi autem, qui astabant, iniqua miseratione commoti, propter antiquam viri amicitiam, tollentes eum secreto rogabant affèri carnes, quibus vesci ei licebat, ut simularètur manducasse, sicut rex imperaverat de sacrificii carnibus: ut, hoc facto, a morte liberarètur: et propter veterem viri amicitiam, hanc in eo facièbant humanitatem.

R. Adapèriat Dòminus cor vestrum in lege sua, et in præceptis suis, et faciatur pacem in diebus vestris: * Concèdat vobis salutem, et redimat vos a malis. **V.** Exaudiatur Dòminus orationes vestras, et reconciliètur vobis, nec vos deserat in tempore malo. — Concèdat.

Lectio ij.

AT ille cogitare cepit ætatis ac senectutis suæ eminentiam dignam, et ingènita nobilitatis ca-

nitiem, atque a pùero optimæ conversatiõnis actus: et secundum sanctæ et a Deo conditæ legis constituta, respõdit cito, dicens, præmitti se velle in infèrum. Non enim ætati nostræ dignum est, inquit, fingere: ut multi adolescentium, arbitrantes Eleazarum nonaginta annorum transisse ad vitam alienigenarum: et ipsi propter meam simulationem, et propter modicum corruptibilis vitæ tempus decipiuntur, et per hoc maculam, atque execrationem meæ senectutis conquiram. Nam etsi in præsentis tempore supplicii hominum eripiar, sed manum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effugiam. Quamobrem fortiter vita excedendo, senectute quidem dignus apparebo: adolescentibus autem exemplum forte relinquam, si prompto animo, ac fortiter pro gravissimis ac sanctissimis legibus honesta morte perfungar. His dictis, confestim ad supplicium trahèbatur.

R. Exaudiatur Dòminus orationes vestras, et reconciliètur vobis, nec vos

deserat in tempore malo, * Dòminus Deus noster. **V.** Det vobis cor omnibus, ut colatis eum, et faciatis ejus voluntatem. — Dòminus.

Lectio iij.

Cap. vij.

Contigit autem et septem fratres una cum matre sua apprehensos, compelli a rege edere contra fas carnes porcinas, flagris et taureis cruciatus. Unus autem ex illis, qui erat primus, sic ait: Quid quæris, et quid vis discere a nobis? parati sumus mori, magis, quam patrias Dei leges prævaricari. Iratus itaque rex jussit sartagine, et ollas æneas succendi: quibus statim succensis, jussit, ei, qui prior fuerat locutus, amputari linguam: et, cute capitis abstracta, summas quoque manus et pedes ei præscindi, ceteris ejus fratribus, et matre inspicientibus. Et cum jam per omnia inutilis factus esset, jussit ignem admoveri, et adhuc spirantem torreri in sartagine: in qua cum diu cruciaretur, ceteri una cum matre invicem se hortabantur mori fortiter.

R. Congregati sunt inimici nostri, et gloriantur

in virtute sua: contere fortitudinem illorum Dòmine, et disperse illos: * Ut cognoscant, quia non est alius qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster. **V.** Disperse illos in virtute tua et destrue eos protector noster Dòmine. — Ut cognoscant. **Gloria Patri.** Ut cognoscant.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Gregorii Nazianzeni.

Orat. xx. de Machabæis.

Lectio iij.

SLeazarus primitiæ eorum, qui hic ante Christum sunt passi, quemadmodum post Christum Stèphanus. Is vir et sacerdos et senex, canus capillis, canus et prudentia, prius quidem pro populo sacrificabat et orabat: nunc autem semetipsum hostiam obtulit Deo perfectissimam ad totius populi expiationem, faustum certaminis initium, ad quod loquens pariter ac tacens hortabatur. Obtulit autem et filios septem, suæ fructus disciplinæ, hostiam viventem, sanctam, beneplacitam Deo, omni legali sacrificio splendidiorem et puriorem: quæ sunt enim

filiórum, ad patrem reférrí, æquíssimum ac justíssimum est.

R. Impetum inimicórum ne timuérítis : mémores estóte, quómodo salvifacti sunt patres nostri : * Et nunc clamémus in cœlum, et miserébitur nostri Deus noster. **V.** Mementóte mirabilium ejus, quæ fecit Pharaóni, et exercítui ejus in Mari rubro. — Et nunc clamémus.

Lectio v.

IBI tum generósi et magnánimi púeri, generósæ matris nóbilis proles, gloriósi veritátis propugnatóres Antiochi temporibus excelsiões, veri Mosáicæ legis discipuli, paternórum rítuum observantíssimi, númerus apud Hebræos laudábilis, et propter septenáriæ quietis mystérium venerábilis, unum spirántes, unum spectántes, unum illud ad vitam iter agnoscéntes, ut mortem Dei causa susciperent : non minus ánimis fratres quam corpóribus, inter se mútuæ mortis æmuli : o rem admirándam! torménta quasi thesáuros præripiéntes, pro magístra lege perícula subeúntes, quæ non magis

illáta formidábant, quam relicta requirébant, unum illud vériti, ne tyránnus a pœnis desisteret, ne quis ipsórum sine coronæ præmio discederet, ne invítí fratresálii ab alio se jungeréntur, et ne, in eo discrimine cruciátibus erépti, mala victória superarent.

R. Congregátæ sunt Gentes in multitudíne, ut dímicent contra nos, et ignorámus quid ágere debeámus : * Dómine Deus, ad te sunt óculi nostri, ne pereámus. **V.** Tu scis quæ cógitant in nos : quómodo poterimus subsistere ante faciém illórum, nisi tu ádjuves nos? — Dómine.

Lectio vj.

ERat ibi fortis et generósa mater, puerórum simul ac Dei amans, cuius matérna víscera supra natúra consuetúdinem dilaniabántur. Non enim filiórum, qui in torméntis erant, miserebátur, sed timóre angebátur, ne non ea susciperent : neque magis eos, qui e vita migráverant, desiderábat, quam precabátur, ut réliqui cum illis conjungeréntur : de quibus filiis magis quam de

mórtuis, erat sollicita. Horum enim dúbium erat certámen, at illórum securus vitæ éxitus : atque illos quidem jam Deo adjúnxerat; de his vero, quómodo eos Deus susciperet, laborábat. O virilem ánimum in corpore muliebri : o admirábile magni ánimi increméntum!

R. Tua est poténtia, tuum regnum Dómine : tu es super omnes gentes : * Da pacem Dómine in diébus nostris. **V.** Creátor ómnium Deus, terríbilis et fortis, justus et miséricors. — Da pacem. **Gloria Patri.** Da pacem.

R. vij. Refúlsit sol. 255.

R. viij. Duo. 255.

FERIA SECUNDA.

De libro secúndo Machabéórum.

Lectio j. Cap. vij. b

IOrtuo itaque illo primo, hoc modo, sequéntem deducébant ad illudéndum : et, cute capítis ejus cum capíllis abstrácta, interrogábant, si manducáret prius, quam toto corpore per membra síngula punirétur. At ille, respóndens pátria voce, dixit : Non

faciam. Propter quod et iste, sequénti loco, primi torménta suscepit : et in último spíritu constitútus, sic ait : Tu quidem scelestíssime in præsentí vita nos perdis : sed Rex mundi defúctos nos pro suis légibus in æternæ vitæ resurrectione suscitábit. Post hunc tertius illúditur, et linguam postulátus cito prótulit, et manus constánter exténdit : et cum fidúcia ait : E cœlo ista possídeo, sed propter Dei leges nunc hæc ipsa despício, quóniam ab ipso me ea receptúrum spero : ita ut rex, et qui cum ipso erant, miraréntur adulescéntis ánimum, quod tamquam níhilum dúceret cruciátus.

R. Dixit Judas. 227.

Lectio ij.

ET hoc ita defúcto, quartum vexábant simíliter torquéntes. Et, cum jam esset ad mortem, sic ait : Pótius est ab homínibus morti datos spem exspectáre a Deo, íterum ab ipso resuscitándos : tibi enim resurrectio ad vitam non erit. Et cum admovísent quintum, vexábant eum. At ille, respíciens in eum, dixit : Potestátem in-

ter hómínes habens, cum sis corruptibilis, facis quod vis : noli autem putáre genus nostrum a Deo esse derelictum. Tu autem patíentē sústine, et vidébis magnam potestátem ipsius, quáliter te, et sementuum torquébit. Post hunc ducébant sextum, et is, mori incípiens, sic ait : Noli frustra erráre : nos enim propter nosmetipsos hęc pátimur, peccántes in Deum nostrum, et digna admiratióne facta sunt in nobis : tu autem ne exístimes tibi impúne futúrum, quod contra Deum pugnáre tentáveris.

℞. Ornavérunt. 228.

Lectio iij.

Supra modum autem mater mirábilis, et honórum memória digna, quæ pereúntes septem filios sub unius diéi témpore conspiciens, bono ánimo ferébat propter spem, quam in Deum habébat : singulos illórum hortabátur voce pátria fórtiter, repléta sapiéntia : et, femíneæ cogitatióni masculinum ánimum ínserens, dixit ad eos : Néscio quáliter in útero meo apparuístis : neque enim ego spiritum et ánimam doná-

vi vobis et vitam, et singulórum membra non ego ipsa compégi : sed enim mundi Creatórum, qui formávit hómínis nativitétem, quique ómnium invénit originem, et spíritum vobis íterum cum misericórdia reddet et vitam, sicut nunc vosmetipsos despícitis propter leges ejus.

℞. In hymnis. 228.

FERIA TERTIA.

De libro secúndo Machabéórum.

Lectio j. Cap. vij. e

Ntíochus autem, contémni se arbitrátus, simul et exprobrántis voce despécta, cum adhuc adolescéntior superéset, non solum verbis hortabátur, sed et cum juraménto affirmábat se dívitem et beátum factúrum, et translátum a pátriis légibus amicum habitúrum, et res necessárias ei præbitúrum. Sed ad hęc cum adolescens nequáquam inclinarétur, vocávit rex matrem, et suadébat ei ut adolescénti fieret in salútem. Cum autem multis eam verbis esset hortátus, promísit suasúram se filio suo. Ita-

que inclináta ad illum, irridens crudélem tyránum, ait pátria voce : Filium mi, miserére mei, quæ te in útero novem ménsibus portávi, et lac triénno dedi et álui, et in ætátem istam perdúxi.

℞. Hic est. 228.

Lectio ij.

PEto, nate, ut aspicias ad cœlum et terram, et ad ómnia quæ in eis sunt : et intélligas, quia ex nihilo fecit illa Deus, et hómínum genus : ita fiet, ut non tímeas carníficem istum, sed dignus frátribus tuis effectus párticeps, súscipe mortem, ut in illa miseratióne cum frátribus tuis te recípiam. Cum hęc illa adhuc díceret, ait adolescens : Quem sustinétis? non obédio præcepto regis, sed præcepto legis, quæ data est nobis per Móysen. Tu vero, qui inventor omnis malitiæ factus es in Hebræos, non effúgies manum Dei. Nos enim pro peccátis nostris hęc pátimur. Et si nobis propter increpationem, et correptionem Dóminus Deus noster módicum irátus est : sed íterum reconciliábitur servis suis.

℞. Tu Dómine. 229.

Lectio iij.

TU autem, o sceléste, et ómnium hómínum flagitiosissime, noli frustra extólli vanis spebus in servos ejus inflammatus. Nondum enim omnipoténtis Dei, et ómnia inspiciéntis, júdicium effúgisti. Nam fratres mei, módico nunc dolóre sustentáto, sub testaménto æternæ vitæ effecti sunt : tu vero júdicio Dei justas supérbie tuæ poenas exsólves. Ego autem, sicut et fratres mei, ánimam, et corpus meum trado pro pátriis légibus : invocans Deum matúrius genti nostræ propítium fieri, teque cum torméntis et verbéribus confitéri quod ipse est Deus solus. In me vero et in frátribus meis désinet Omnipoténtis ira, quæ super omne genus nostrum juste superdúcta est. Tunc rex accensus ira in hunc super omnes crudélius desævít, indigne ferens se derisum. Et hic itaque mundus óbiit, per ómnia in Dómino confidens. Novíssime autem post filios et mater consúmpta est.

℞. Aperi óculos. 229.